

Wicca ve Modern Paganizm

Fatih ÜNAL¹

Mustafa GÖREGEN²

Öz

Wicca, modern pagan inanç sistemleri arasında dikkat çekici bir yere sahip olan ve doğa merkezli bir din olarak tanımlanan bir inanç sistemidir. Wicca modern pagan hareketleri arasında üye sayısı en fazla olanlardan bir tanesidir. Bu çalışma, Wicca'nın kökenlerini, ritüel uygulamalarını Neopaganizm çerçevesinde ele almayı amaçlamaktadır. Wicca, eski pagan inançlarının yeniden canlandırılmasıyla ortaya çıkmış ve özellikle doğa ile derin bir bağ kurmayı, cinsiyet eşitliğini ve bireysel özgürlüğü ön plana çıkarmıştır. Büyücülük, Wicca'nın temel unsurlarından biridir ve bireylerin doğanın enerjilerini kullanarak kendi ruhsal gelişimlerini desteklemelerine olanak tanır. Wiccanlar, ritüel ve büyü uygulamaları aracılığıyla hem kendileri hem de çevreleri için olumlu değişimler yaratmaya çalışırlar. Çalışmada, Wicca'nın tarihsel arka planı, ritüelleri, sembolleri ve inanç sistemleri detaylı bir şekilde incelenmektedir. Wicca'nın kutsal günleri arasında Yule, Imbolc, Ostara, Beltane gibi önemli dönemler yer almaktadır. Burada ritüeller, mevsimsel döngülere bağlı olarak gerçekleştirilmektedir ve bireylerin doğayla olan bağlarını güçlendirmeyi amaçlamaktadır. Wicca'nın inanç sistemleri, tanrı ve tanrıça figürleri etrafında şekillenmektedir. Çalışmada ayrıca Gerald Gardner gibi önemli figürlerin Wicca'nın modern biçimlerinin şekillenmesindeki rolleri üzerinde durulmaktadır. Gardner, Wicca'nın din olarak anlaşılması gerektiğini vurgulayan önemli bir kişiliktir ve onun katkıları, bu inancın yaygınlaşmasında büyük bir etkiye sahiptir. Bu çalışma, Wicca'nın bireyler üzerindeki etkileri, toplumsal yansımaları ve kültürel kabulü hakkında bilgi sağlamak amacıyla yapılmıştır ve ilgili bu çalışmanın dinler tarihi ve karşılaştırmalı dinler literatürüne önemli bir katkı sağlaması beklenmektedir.

Anahtar Kelimeler: Dinler Tarihi, Wicca, Neopaganizm, Büyü, Cadı, Sembol, Ritüel

Wicca and Modern Paganism

Abstract

Wicca is a belief system that holds a remarkable place among modern pagan belief systems and is defined as a nature-centered religion. Wicca has one of the highest numbers of members among modern pagan movements. This study aims to examine the origins and ritual practices of Wicca in the context of Neopaganism. Wicca is a revitalization of ancient pagan beliefs and emphasizes a deep connection with nature, gender equality and individual freedom. Witchcraft is a core element of Wicca, allowing individuals to use the energies of nature to support their own spiritual development. Through ritual and magical practices, Wiccans seek to create positive change for themselves and their environment. In the study, the historical background, rituals, symbols, and belief systems of Wicca are examined in detail. Wicca's holy days include important periods such as Yule, Imbolc, Ostara, Beltane. During these times, rituals are performed in accordance with seasonal cycles and aim to strengthen individuals' connection with nature. Wicca's belief systems are based on God and It is shaped around the figures of the Goddess. The study also focuses on the role of important figures such as Gerald Gardner in shaping modern forms of Wicca. Gardner is an important figure who emphasizes that Wicca should be understood as a religion, and his contributions have had a major impact on the spread of this belief. This study aims to provide an in-depth

¹ Yüksek Lisans Öğrencisi, Karabük Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Felsefe ve Din Bilimleri Anabilim Dalı, 2328454501@ogrenci.karabuk.edu.tr, ORCID:0009-0001-9114-408X

² Dr. Öğr. Üyesi, Karabük Üniversitesi İlahiyat Fakültesi, Felsefe ve Din Bilimleri Bölümü, mustafagoregen@karabuk.edu.tr, ORCID: 0000-0003-2546 2810

understanding of the impact of Wicca on individuals, its social repercussions and cultural acceptance. It is expected to make a significant contribution to the literature on the history of religions and comparative religions.

Keywords: History of Religions, Wicca, Neopaganism, Magic, Witch, Symbol, Ritual

1. Giriş

Wicca terimi, modern İngilizce'de "cadı" anlamına gelen "witch" sözcüğünün temelini oluşturmaktadır. Modern Wicca, doğayla uyum, çok tanrılı inançlar ve ruh sağlığı gibi konulara odaklanan, eski pagan inançlarından ilham alan dini bir harekettir (Doyle White, 2010: 185). Tarihsel olarak Orta Çağ'da büyü ve ritüel pratikleriyle ilişkilendirilmiş olsa da günümüzde Wicca, dini bir sistem olarak gelişmiştir. 1939'da New Forest Coven'in kullanımıyla ortaya çıkan bu terim, zamanla Amerika ve Britanya'daki okült çevrelerde yaygınlaşmıştır (Doyle White, 2010:200). Wicca, modern büyücülüğün dini olarak kabul edilmektedir (Guiley, 2010: 371).

Wicca, modern Paganizm akımlarının en popüleridir. Semavi dinlerin ortaya çıkışından önceki pagan inanç ve uygulamalarından bir kısmının yeniden gün yüzüne çıkartılarak günümüze uyarlandığı düşünülmektedir (Pike, 2004: 18). Wicca inancına sahip kişilerin sayısı yüz binlerle veya milyonlarla ifade edilse de (Doyle White, 2010: 190) sayılarının tam olarak ne kadar olduğu bazı grupların kendilerini gizlemesinden, nüfus sayımının detaylı olarak yapılamamasından dolayı bilinmemektedir (Konold, 2020: 44-45). Üye sayısı bakımından dünya genelinde günden güne artan ve ilgi gören bir inanç sistemidir. (Doyle White, 2010: 196). Wicca, ABD'de yeni ortaya çıkan inanç hareketleri arasında en hızlı büyüyenler arasında gösterilmektedir (Zimmerman vd., 2006).

Wicca'nın özünü başta doğaya bakış açıları olmak üzere pagan inançları ve büyücülük oluşturmaktadır. Wicca üyeleri için doğa, ayrı kalınmaz bir yerdir. Wiccanlar, ibadet yerleri olarak genellikle doğal bir mekânı ve doğanın güzelliklerinin hissedildiği bir ortamı tercih etmektedirler (Nice, 2019: 13-14). Doğaya bu denli önem verilmesinin neticesi olarak yaratıcı bir tanrı olduğu fikri burada görülmez ve Tanrısal gücün bireyin kendi içinde bulunduğu ve bunu ortaya çıkarabileceği düşünülmektedir (Altunay, 2020: 43). Wicca, doğaya bu kadar önem vermesinin yanında insana da çok önem vermektedir. Wiccanlar, tüm insanları birbirine eşit görmektedirler. Kişi hangi dinden hangi ırktan hangi ülkeden olursa olsun dilerse Wicca inancına da sahip olabilmektedir (Nice, 2019: 21-22). Bu esneklik ve rahatlığın, Wicca'nın değişmez ilkelerine ve kökleşmiş inançlarına körü körüne bağlanmak yerine kişisel yaşantılardan ders çıkarmaya ve kendini geliştirme becerisine odaklanmaya önem vermesinden geldiği düşünülmektedir. Bu dogmalardan ve katılıklardan uzaklık, kişinin yaşantıları ve içsel tecrübeleriyle birlikte inancını şekillendirmektedir (Adler, 2006: 95). Ek olarak, tek tanrı inancı bulunmayan bu inançta tanrıların ve tanrıçaların varlığına olan inanç gözlemlenmektedir. Tanrıça ve tanrı çoğunlukla birbirine denk olarak görülse de tanrıyı tanrıçanın ortaya çıkardığı düşünülür (Zimmerman vd., 2003: 42-43). Özetle tanrıçaya daha fazla anlam yüklemektedirler. Tanrı, genellikle fiziksel güç gibi erkek özellikleriyle tanımlanır ve güneş sembolüyle temsil edilir. Buna karşılık, tanrıça ise huzur ve aydınlık gibi niteliklerle tanımlanır ve ay sembolüyle ifade edilir (Zimmerman vd., 2003: 42-43).

Wicca inancı doğaya saygı duymanın yanı sıra evrendeki her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğunu vurgulayan bir inanç sistemidir. Wicca üyelerinde genellikle cennet ve cehennem inancı yoktur, bunun yerine karma inancı vardır. Ancak bu karma inancı cezalandırıcılığı değil, kişinin geçmiş eylemleri üzerine düşünmesini amaçlayan bir ilkedir (Gardner, 2022: 7). Wicca'ya göre evren, yaşam enerjisiyle

doludur ve bu enerjiyle uyum içinde olmak önemlidir. Büyü gerçek kabul edilir ve bu enerjiyi bilinçli olarak kullanma yeteneği olarak görülür. Bu durum Wicca'nın önemli bir parçasını oluşturur. Yapılacak olan büyülerde, ritüellerde veya uygulamalarda Wicca inancının temel prensibini yansıtan “zarar vermediğin sürece dilediğini yapabilirsin” görüşü hakimdir. Kişi yaptığı büyü ve ritüelleri kendi gelişimi için veya güzel şeyler olması için yapmalıdır. Bir kişinin kötülüğü için veya herhangi bir zarar verme durumu için büyü veya ritüel yapılması, enerjinin bu yönde kullanılması Wicca inancına sahip kişiler (Wiccanlar) için yanlış bir uygulama olarak görülmektedir (Nice, 2019: 29-30).

Wicca, yeni çağ akımları (Pike, 2004: 34-35) ve yeni dini hareketler (Turan ve Battal, 2024: 13-17) arasında yer almakla beraber genel olarak neopagan hareketler çerçevesinde değerlendirilen ve çoğunlukla Neopaganizm'den bahsedilirken değinilen bir dini sistemdir (Cyr, 2019). Neopaganizm akımları ise 19. yüzyılda başlayan ve günümüzde de varlığını koruyan geleneksel inanç sistemlerinden ayrışmayı ve kendi özgün kimliğini ve değerlerini vurgulamayı hedefleyen inanç sistemleridir. Kadim mitoloji ve geleneklerden beslenen bu hareket, doğaya ve tanrıçalara özel bir önem verirken, bireysel manevi deneyimi ve tanrılarla birebir bağlantı kurmayı amaçlar. politeizmden panteizme kadar farklı tanrı anlayışlarına sahip olan neopaganlar, kutsal metinler yerine sözlü geleneklere ve kişisel deneyimlere değer verirler. Kadın-erkek eşitliği ve doğayla uyum içinde yaşama gibi değerler, neopagan düşüncelerin temelini oluşturmaktadır (Turan ve Battal, 2024: 639-640). Neopaganlar, özellikle Avrupa kıtasında Hristiyanlık öncesi dönemdeki inanç ve ritüelleri, günümüz anlayışına uyarlayarak yeniden yorumlarlar. Bu süreçte kadim gelenekleri canlandırır, eski ritüelleri modern yaşamlarına entegre eder ve bu kadim uygulamalara yeni anlamlar yüklerler (Pike, 2004: 34-35). Neopagan akımları içerisinde Wicca önemli bir damarı oluştursa da bu akımın yalnızca bir parçasıdır (Pizza ve Lewis, 2009: 166-167).

2. Wicca Kökenleri

Wicca'nın kökenleri gizemle örtülüdür ve kesin bir kaynağa işaret etmek oldukça zordur. Bazıları köklerinin MÖ. 350 yıllarında Kelt Druidlerine dayandığını düşünse de (Zimmerman vd., 2006: 17) bu konuda kesin bir kanıt yoktur. Wicca'nın kökenlerine dair iki popüler hikâye öne çıkar:

a. Margaret Murray'in "Cadı Kültü" Teorisi: Murray, Avrupa'da Hristiyanlık öncesi dönemde yaygın olan cadılık ve Paganizm geleneklerinin baskı altında da olsa günümüze kadar ulaştığını ve modern Wicca'nın bu geleneklerden doğduğunu savunur (Murray, 1921). Ancak bu teori, tarihî kaynakların yanlış yorumlanması ve kanıt eksikliği nedeniyle eleştirilmiştir.

b. Ronald Hutton'un Alternatif Açıklaması: Hutton, Wicca'nın 20. yüzyılın ortalarında İngiltere'de ortaya çıkan yeni bir dini hareket olduğunu ileri sürer. Bu hareketin, İngiliz akademisyenlerin Hint dini ve batı ezoterik geleneklerini harmanlamasıyla ve Gerald Gardner gibi isimlerin çabalarıyla şekillendiğini belirtir (Hutton, 2001).

Wicca'nın tarihsel süreci incelendiğinde 1888'den günümüze kadar farklı dönemler ve etkiler gözlemlenebilir. Bu süreçte, Charles Leland, Margaret Murray, Gerald Gardner, Starhawk (Miriam Simos) gibi birçok yazar ve araştırmacı Wicca'nın gelişimine katkıda bulunmuştur (Konold, 2020: 14-15). Özetle, Wicca'nın kökenleri kesin olarak bilinmemekle birlikte hem kadim geleneklerden hem de modern etkilerden beslenen, doğa merkezli bir inanç sistemi olduğu söylenebilir.

3. Wicca'nın Öncü Grupları

Gerald Gardner (1884-1964), modern Wicca'nın şekillenmesinde büyük rol oynamış bir figürdür. Farklı kültürlerle olan ilgisi ve sıra dışı deneyimleri, onu çok tanrılı ve doğa merkezli inançlara yönlendirmiştir. 1938'de katıldığı bir inisiyasyon töreniyle cadılar meclisine dahil olan Gardner, büyücülüğün hâlâ var olduğunu fark etmiş ve bu konu hakkında yazmak istemiştir (Gardner, 1982: 1-8). Başlangıçta içeride olanlar hakkında yazılmasına karşı çıkan meclisin daha sonra izin vermesiyle önce kurgusal bir roman olan "High Magic's Aid" (1949) kitabını yazmıştır. Daha sonra "Witchcraft Today" (1954) ve "The Meaning of Witchcraft" (1959) gibi eserlerle Wicca'yı Hristiyanlık öncesi bir pagan dini olarak yorumlamış ve bu inancın yayılmasında önemli rol oynamıştır (Gardner, 2022: 7). Gardner'in ortaya koyduğu ve ardından takipçilerinin onu takip ettiği yola Gardnerian Wicca ekolü ismi verilmektedir. Bu ekolde bir tanrı ve bir tanrıça vardır ve bu tanrılara inanılır. Gardnerian Wicca ekolünde de gizlilik çok önemlidir ve yeni üyeler ancak yüksek rahip ve rahibe tarafından kabul edilir (Nice, 2019: 44-45). Gardner öncü isim olarak kabul edilse de Wicca'nın yaygınlaşması ve gelişiminde tek etken kişi değildir. Gardnerian ekolü Wicca ekollerinden yalnızca bir tanesidir. Zaman içerisinde Gardner'in öğrencilerinden veya başka isimler üzerinden birçok ekol ortaya çıkmıştır. Bu ekoller inanç ve uygulama bakımından kimi zaman birbirlerine benzese de aralarında farklar bulunabilmektedir. Bu ekollerden bazıları Alexandrian Wicca, Shaman Wicca, Ngroogd, Reclaiming geleneği ve Dianic Wicca'dır (Magliocco, 2010).

4. Wiccanlar Kimdir?

Wiccanlar, modern bir pagan inancı olarak tanımlanan Wicca'yı benimseyen ve bu inancın gereklerine uygun bir yaşam tarzı sürdüren bireylerdir. Wicca, kökenleri itibarıyla doğa ile iç içe olmayı, doğanın döngülerini ve enerjilerini kabul ederek onlarla uyum içinde yaşamayı ön plana çıkaran bir inanış sistemidir. Bu inanç sistemini benimseyen Wiccanlar, doğa ile güçlü ve derin bir bağ kurmayı amaçlayarak kadim ritüeller ve çeşitli büyüler yoluyla bu bağı daha da sağlamlaştırmayı hedeflerler. Wiccanlar, kendilerini "bilge insanlar" olarak görür. Bu anlayışa göre doğanın sunduğu enerjiyi kullanarak hem kendilerini hem de çevrelerini iyileştirme ve olumlu yönde etkileme amacını taşırlar. Wiccan toplulukları, "coven" olarak adlandırılan küçük gruplar halinde örgütlenir. Bu gruplar, genellikle bir lider veya rehber figür etrafında toplanır ve çeşitli ritüelleri birlikte gerçekleştirirler. Covenler, üyeleri arasında bir dayanışma ağı kurmayı, ortak bir bilgelik ve deneyim paylaşımı sağlamayı amaçlar ve belirli ritüelleri düzenli olarak yerine getirirler. Bu ritüeller, doğanın döngülerine, mevsimsel değişimlere ve ayın evrelerine saygı duymayı içeren spiritüel pratikler olarak önem taşır. Wicca inancının bir parçası olan bu uygulamalar, bireylerin doğayla olan ilişkilerini daha derin bir boyuta taşımasına ve topluluğun bir arada uyumlu bir şekilde var olmasına katkı sağlar (Gardner, 1982: 102-103). Bir covenin üye sayısı değişken olmakla birlikte genellikle 3 ile 20 kişi arasında bir grup oluşturulur (Zimmerman vd., 2006: 28). Wicca, esnek ve hoşgörülü doğası sebebiyle, kişisel gelişim yolculuğunda farklı arayışlara cevap veren bir inanç sistemidir (Lozano ve Foltz, 1990: 211-212). Bu sebeple Wiccanlar genellikle toplumsal normlara uymayan bireylerden oluşsa da günlük hayatlarında diğer insanlardan farklı görünmezler (Altunay, 2020: 14-15). Wiccanlar kendilerini aynı zamanda "cadı" ya da "büyücü" olarak da tanımlayabilirler. Her ne kadar her cadı Wiccan olmasa da bu iki kavram çoğu zaman birbirine yakın anlamlarda kullanılır (Zimmerman vd., 2006: 4).

5. Wiccanlarda Görülen İnanç Durumları

Wicca inancında, cennet veya cehennem yani ölüm sonrasına dayalı ödüllendirme ya da cezalandırma anlayışı mevcut değildir. Wiccanlar, evrende her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğuna ve insan eylemlerinin evrensel bir dengeye katkıda bulunduğuna inanırlar. Bu çerçevede karma prensibi, kişinin davranışlarının doğrudan bir ödül veya ceza mekanizması olmaktan ziyade bireyin yaptığı iyilik veya kötülüklerin etkilerini anlamasını sağlayan bir prensiptir (Cunningham, 1996). Wicca'ya göre, kişinin yaptığı eylemler kendisine üç katı yoğunluğunda geri döner. Bu durum, bireyin hareketlerinin sonuçlarını dikkate almasına olanak tanır. Bu inanç, kişinin doğayla uyum içinde yaşarken sorumluluğunu üstlenmesini teşvik eden bir etik sistem sunar (Cunningham, 1996).

Wiccanlar, evrenin kendine özgü bir yaşam enerjisi taşıdığına ve bu enerjiyle uyum içinde olmanın bireyin ruhsal gelişimi açısından temel bir gereklilik olduğuna inanırlar. Wicca inancında, bu enerjiye ulaşmak ve onunla bağlantı kurmak, ritüellerin en önemli amaçlarından biridir. Wiccanlar, ritüel uygulamaları sırasında avuç içlerinden geçtiğine inandıkları bu yaşam enerjisine odaklanarak doğanın enerjisiyle bütünleşme ve onunla uyum sağlama arzusunu taşırlar. Doğanın enerjisini yönlendirme süreci, Wicca inancının ritüel ve manevi pratiklerinin önemli bir parçasını oluşturur. Bu süreç, Wiccanların doğanın güçlerini kendi spiritüel deneyimlerine dahil etmelerine olanak tanır. Doğa ile kurulan bu derin bağ, Wicca inancının merkezinde yer alır ve evrendeki tüm unsurlar arasında görünmeyen, ancak hissedilebilen bir bağın varlığına işaret ettiğini ifade eder. Wicca inancına göre bu bağlar, evrenin içsel bir düzen ve uyum içinde var olduğunu, doğa ile birey arasındaki ilişkinin karşılıklı bir etkileşimden doğduğunu gösterir (Guiley, 2010: 110-111).

Wicca inancında büyü, bilinçli iradeyle gerçekleştirilen bir eylem olarak tanımlanır. Wiccanlar büyü, zihni etkileyen ve iradeyle yönlendirilen bir bilinç değişikliği sağlama aracı olarak görürler. Neo-pagan gruplar için büyü, somut bir gerçeklik olarak kabul edilir ve manevi gelişim için önemli bir araç olarak ele alınır. Bu bağlamda büyü, tanrısallığı içsel bir güç olarak ele alan bir anlayışla ilişkilidir. Wiccan teolojisi, doğanın kutsal olduğuna ve tanrısallığın doğada içkin bir varlık olarak bulunduğunu vurgular (Gardner, 2022: 7). Wiccanlar doğada gördükleri tanrısallığı tanrıça ve boynuzlu tanrı gibi sembolik figürler aracılığıyla ifade ederler. Bu semboller, evrenin döngüsel yapısının, doğanın değişen mevsimlerinin ve yaşamın sürekli yenilenen döngülerinin temsilleridir (Grimassi, 2000: 185).

Wicca, bireylerin doğa ile uyum içinde yaşamasını, kendilerini bu kutsal döngülere dâhil ederek anlamlı bir hayat sürdürmelerini teşvik eder. Ritüel ve pratiklerde bir kilise veya tapınak gibi fiziksel yapılar kullanılmaz; bunun yerine, açık hava ya da özel alanlar tercih edilir. Çoğu Wiccan, inançlarını coven adı verilen gruplarla veya bireysel olarak açık havada gerçekleştirir ve bu ritüeller vasıtasıyla doğanın ruhuyla uyumlu bir bağ kurmayı amaçlar. Ayrıca, Wiccanlar belirli bir dogmaya bağlı kalmazlar; bu tutum inanç sisteminin, kişisel özgürlüğü ve bireysel iradeyi vurgulayan bir özelliği olarak öne çıkar. İbadetlerinde doğanın unsurlarıyla bağ kurmak, doğa ruhlarına saygı göstermek ve kişisel irade ile içsel gücü birleştirmek temel prensiplerdir (Johnson ve Zerega, 2008: 67-68).

Doğaya karşı duyulan derin saygının bir ifadesi olarak Wiccanlar, dört temel elementin -ateş, su, hava ve toprak- evrendeki her şeyin temel yapı taşları olduğuna inanırlar. Bu elementler, doğadaki farklı güçleri temsil eden ruhlar ya da elementaller aracılığıyla sembolize edilir. Wicca inancında, her elementin kendine özgü bir enerji ve doğa ruhu ile ilişkilendirildiği kabul edilir. Ateş elementalleri olarak bilinen salamanderler, ateşin dönüştürücü ve arındırıcı güçlerini temsil ederken; su

elementalleri olan undineler, duygusal dünyamıza hitap eden akışkan bir enerjiye sahiptir. Hava elementalleri olarak sylphler, zihinsel gelişim ve yaratıcılığı teşvik ederken; toprak elementalleri olan gnomlar, doğanın ve bitkisel yaşamın koruyucuları olarak kabul edilir. Wiccanlar, elementallerle uyum sağlayarak veya ritüeller aracılığıyla bu doğa ruhlarıyla etkileşime girebileceklerine inanır. Bu bağlantı, meditasyon veya doğayla bütünleşmeyi sağlayan uygulamalarla kurulabilir (Guiley, 2010: 112-113). Elementaller, doğa ile uyumlu bir hayat sürmek isteyen Wiccanlar için manevi rehberler olarak görülür ve doğa büyülerinde yardımcı unsurlar olarak kullanılır. Elemental varlıklar, Wicca inancında doğal unsurlarla ilişkili spiritüel varlıklar olarak kabul edilse de zaman zaman kötü niyetli ya da tehlikeli olarak değerlendirilebilmektedirler. Bu nedenle Wicca öğretisi, doğanın enerjisini pozitif amaçlarla kullanmayı ve güvenilir, dost elementallerle uyum içinde çalışmayı özellikle önemser. Elementallerle bu tür bir iş birliği, doğa ile dengeli bir bağ kurmayı ve olası olumsuz etkilerden kaçınmayı hedefler. Wicca inancı, bireyin kendi iradesiyle doğanın enerjisini uyumlu bir biçimde birleştirerek ruhsal bir yolculuğa çıkmasını ve bu süreçte kendini tanrısal bir varlık olarak yeniden inşa etmesini teşvik eden kapsamlı bir ruhsal inanç sistemidir. Bu inanç, bireyin doğa ile sürekli bir etkileşim içinde yaşamasını, bu etkileşimden ruhsal olarak beslenmesini ve kendisini daha yüksek bir bilinç düzeyine ulaştırmasını amaçlar. Wicca inancı, kişinin doğanın döngülerine saygı duyarak onun enerjisini ve bilgeliğini içselleştirmesini sağlayan bir yol olarak tanımlanır (Guiley, 2010: 113-114).

6. Özel Günler ve Ritüeller

Wiccanlar, mevsimsel değişimlerin ve evrenin ritmik döngülerinin insan hayatıyla iç içe olduğuna inanırlar. Bu bağlamda Wicca ritüelleri, bireylerin evrenle daha güçlü bir bağ kurmasını, içsel gelişimlerini desteklemelerini ve yaşamın döngülerini kutlamalarını sağlar (Adler, 2006: 156-157). Wicca'daki ritüellerin kökeni, insanın doğadaki döngüleri gözlemleyip bu döngülerle uyum içinde yaşama arzusuna dayanır. Mevsim geçişleri, tarımsal süreçler ve gök cisimlerinin hareketleri, Wiccanların doğayla derin bir bağlantı kurmasını sağlamaya yönelik ritüeller için zaman döngüleri olarak düşünülmektedir. (Magliocco, 2010: 105-106). Bu ritüeller, zihinsel farkındalık ve odaklanmanın gücünü ön plana çıkararak doğaüstü güçlerden çok bireyin kendi zihinsel yeteneklerinin kullanımını teşvik eder. Wiccanlar, ritüellerde çeşitli görsel ve işitsel unsurlar kullanarak katılımcıların bilinç durumlarını değiştirmeyi ve günlük yaşamlarına derin anlamlar katmayı amaçlarlar (Buckland, 2002: 56-57). Ritüeller genellikle kutsal bir daire içinde gerçekleştirilir ve dört elementin yanı sıra tanrıça ve tanrının çağrılmasıyla başlar. Şarkılar, danslar, büyü uygulamaları ve yiyecek-icecek paylaşımı ritüellerin temel unsurlarıdır. Katılımcılar, bu ritüellerde bilinç durumlarını değiştirerek evrenden enerji çeker ve bu enerjiyi belirli amaçlar doğrultusunda yönlendirirler (Gardner, 1982: 45-47). Wicca ritüelleri, kişisel güç, doğal elementlerin gücü ve tanrıça ile tanrının gücü olmak üzere üç ana enerji kaynağına dayanır. Mumlar, bitkiler, kristaller ve kişisel niyetler bu enerjiyi harekete geçirmek ve yönlendirmek için kullanılır (Buckland, 2002: 56-57). Ritüellerde giyilen kıyafetler arasında cüppe giyimi yaygındır. Kişi uygunluk durumuna göre dilediği cüppayı giyebilir. Bu cüppelerin içine çoğunlukla başka elbise giymemektedirler. Cüppenin üstünde bir kuşak bulunur ve cüppe rengi kişinin kendi tercihiyle bağlıdır (Buckland, 2002: 33-34). Bununla beraber içindeki enerjiyi daha iyi dışarı çıkarabilmek ve dışarıdan gelen enerji ile daha iyi etkileşim kurabilmek adına çıplak olarak ritüel yapmakta oldukça yaygın bir durumdur (Adler, 2006: 160-161).

Wiccan takvimi, iki ana ritüel zamanı olan Esbatları ve Sabbatları içermektedir. Esbatlar, ayın evrelerine, özellikle de dolunay zamanlarına denk

gelmektedir ve şifa, sihir çalışmaları ve topluluk buluşmaları için uygun zamanlardır (Buckland, 2002: 60-61). Sabbatlar ise yıl boyunca sekiz kez kutlanan ve mevsimsel değişiklikleri, doğanın döngülerini ve tanrıların mitolojik yolculuklarını onurlandıran kutsal günler olarak kabul edilmektedir (Kynes, 2004: 2). Sabbatlar toplam sekiz tanedir. Bunlardan dört tanesi büyük Sabbatlar olup, Imbolc, Lughnasadh, Samhain ve Beltane'dir. Diğer dört tanesi ise küçük Sabbatlar olarak bilinir ve bunlar İlkbahar Ekinoksu (Ostara), Kış Gündönümü (Yule), Yaz Gündönümü (Litha) ve Sonbahar Ekinoksu (Mabon) olarak adlandırılır. Birçok sabbatta ortak aktiviteler görülse de her bir sabbat kendine has ritüel ve sembollerle kutlanmaktadır. Böylece Wiccanların doğanın ritmine ve döngüsüne uyum sağlayarak tanrı ve tanrıça ile daha derin bir bağ kurmalarına ve manevi gelişimlerinin desteklenmesine yardımcı olduğuna inanılmaktadır (Cunningham, 1996: 19-20). Ritüellerin kutsal bir daire içinde yapılması yaygındır, çünkü bu alan tanrıların mekânı olarak kabul edilir (Gardner, 2022: 7). Wiccanlar, ritüeller sırasında çeşitli semboller ve araçlar kullanırlar. Bu semboller arasında en yaygın olanları pentagram, athame (ritüel bıçağı), altar (sunak), süpürge, yılan ve üçlü aydır. Bu semboller ve ritüel araçları, ritüeller sırasında enerjiyi yönlendirmek ve evrenle daha güçlü bir bağ kurmak için kullanılır (Cunningham, 1996: 10-11).

7. Semboller

Semboller, bir dinin özünü yansıtır, inançlar hakkında bilgi verir ve toplulukların ortak bir işaretle buluşmasına katkıda bulunur (Kızıl, 2018: 1306-1307). Wicca'da da kullanılan semboller, Wiccanların soyut fikirlerini ve inançlarını somut nesnelere vasıtasıyla eylemlerle veya resimlerle etkili bir biçimde ifade etmelerini sağlamaktadırlar. Kullanılan semboller, manevi dünyaya açılan kapılar gibi işlev görmekte ve inanan kişiler için derin anlamlar taşımaktadır (Cunningham, 1996: 12-13). Wicca'da birçok sembol ve alet, ritüellerde farklı amaçlar için kullanılmaktadır. Bu semboller ve aletler, tanrıların onurlandırmak, olumsuzluklardan korunmak, enerjiyi yönlendirmek ve niyetleri belirlemek amacıyla kullanılmakta ve tercih edilmektedir (Cunningham, 1996: 14-15).

Wicca'da bulunan semboller arasında en önemlilerinden biri pentagramdır. Beş köşesi olan yıldız olarak bilinen pentagram, Wicca inancında dört köşesiyle ateş, su, toprak ve hava elementlerini; bir köşesiyle ise ruhu temsil etmektedir. Buradaki beş köşe, düz çizgilerle bağlanarak beşgen oluşturulur ve ardından bir daire veya beşgenle çevrildiğinde pentagram meydana gelmektedir. Pentagram, varoluşun sürekli akışını, değişimini ve kendini yenilemesini temsil eder. Bilhassa diriliş tanrıçası ile olan bağı, onu son ve başlangıç döngüsüyle özdeşleştirir. Kelt efsanelerinde, ruhların yeniden doğuştan önce huzur bulduğu mistik ada Avalon ile ilişkilendirilen bu işaret, aynı zamanda reenkarnasyon düşüncesiyle de iç içedir. Cadılık uygulamalarında, rahibenin aldığı pozisyon da pentagramı canlandırır; bu duruş, ölümden yeniden hayata geçişi simgeler (Gardner, 2022: 124).

Başka bir önemli sembol ise athame olarak bilinen bıçaktır. Genellikle siyah saplı ve iki kenarı keskin olan bu bıçak, ritüellerde tanrıyı simgelemek amacıyla kullanılır. Athame ile bir çember çizilebilir veya bazı nesnelere kesilebilir; ancak bu kesme işlemi sembolik bir anlam taşır. Athamenin sapı ahşap, taş ya da metal malzemelerden yapılabilir ve üyeler, bıçaklarını istedikleri şekilde süsleyebilirler (Nice, 2019: 138-139). Pagan ritüellerinde çokça yer bulan başka bir sembol ise altar ya da diğer ismiyle sunaktır. Ritüellerde kullanılan ürünlerin bulunduğu veya muhafaza edildiği bu yer, aynı zamanda büyü yapmak için de kullanılmaktadır. Sunakta bulunan malzemeler, kişinin tercihinin veya mevsimsel dönemlere göre değişiklik gösterebilir. Sunak üzerinde buhurdan, mum, asa, tütsü, kazan, zil,

athame, bir kâse tuz, tanrı ve tanrıça sembolü bulunabilmektedir (Cunningham, 1996: 57-58). Süpürge de Wicca'da önemli bir semboldür. Ritüellerde ve sihir uygulamalarına ek olarak da korunma amacıyla kullanılmaktadır. Süpürge, geçmiş dönemlerde yağmur tanrısına tapınmak için de kullanılmıştır. Ritüel yapılan alanda, ritüel öncesinde süpürge ile yapılan sembolik temizliğin bu alanı kötülüklerden arındırdığına inanılmaktadır. Evin giriş kısmına koyulan süpürgelere ise kötü büyülerden ve lanetlerden korunmak amacıyla yer verilir (Blake, 2014). Üçlü ay veya üçlü tanrıça olarak adlandırılan sembol Wicca'da oldukça önemli bir yere sahiptir. Bu sembol, ayın evrelerini ve yaşamın döngüsel doğasını, üç farklı kadın figürüyle simgelemektedir. Bunlar, bakire kadın, anne ve yaşlı kadındır. Bu sembol üç farklı aydan oluşmaktadır. Bakire, yeni ay; anne, dolunayı; Yaşlı bilge ise ayın son evresini yani hayatın kaçınılmaz sonunu simgelemektedir. Buradaki üç yüz, soyut tanrısal kavramın somutlaştırılmasını sağlayarak tanrıçanın daha iyi anlaşılmasına katkıda bulunmaktadır (Conway, 1995: 5-6). Son olarak kazanlar, tarih boyunca farklı kültürlerde büyü ve ritüelistik anlamlar taşımış, iksir hazırlamaktan ritüellere ve dönüşüm arayışlarına kadar çeşitli amaçlarla kullanılmıştır. Dişil enerjiyi, bereketi ve yaşam döngüsünü simgeleyen kazanlar, günümüzde de bazı gruplar tarafından ritüellerde kullanılmaktadır (Guiley, 2010: 53-54). Özetle Wicca'da semboller, inançların somutlaşmasını sağlayarak topluluğun kimliğini güçlendirir ve bireylerin manevi yolculuklarına derinlik katar. Bu semboller, yaşam, ölüm ve yeniden doğuş temalarını vurgulayan güçlü imgeler olarak varlığını sürdürmektedir.

Sonuç

Temelinde çok tanrıçılık, büyü ve kişisel manevi deneyimlerin yer aldığı Wicca, doğaya derin bir saygı esas alan ve eski pagan inançlarından ilham alan modern bir dini akımdır. 1939'da ortaya çıkan bu inanç, özellikle ABD'de hızla yayılarak popüler hâle gelmiştir. Wiccanlar, doğayı kutsal kabul eder ve tanrısal gücün bireyin içinde olduğuna inanırlar. Cennet ve cehennem kavramlarına yer vermezler. Bunun yerine eylemlerin sonuçlarına odaklanan karma inancına benzer bir inancı benimserler. Büyü, bu inanç sisteminin önemli bir parçasıdır ve Wiccan inancına göre herhangi bir varlığa zarar vermeden özgürce uygulanabilir. Wicca, bireysel gelişime ve esnekliğe vurgu yaparken kadim gelenekleri modern dünyaya uyarlayan neopagan hareketin bir uzantısı olarak kabul edilir.

Wicca'nın kökenleri tam olarak bilinmemekle birlikte iki temel teori öne çıkar. Margaret Murray, Wicca'nın Hristiyanlık öncesi Avrupa'daki pagan geleneklerinden doğduğunu iddia ederken Ronald Hutton, Wicca'nın 20. yüzyılın ortalarında İngiltere'de yeni bir dini hareket olarak ortaya çıktığını savunur. Modern Wicca'nın gelişiminde önemli bir rol oynayan Gerald Gardner ise Gardnerian Wicca adlı ekolü kurmuş ve bu inancın yayılmasına katkı sağlamıştır. Wiccanlar, doğayla uyumlu bir yaşam sürmeyi, ay ve mevsim döngülerine göre ritüeller yaparak doğayla olan bağı güçlendirmeyi hedeflerler. Esbat adı verilen ritüeller ayın evrelerine göre yapılırken Sabbatlar mevsimsel değişimleri ve doğanın döngülerini kutlar. Wicca, bireysel gelişim ve içsel güç üzerine odaklanan, doğayla ve evrenle güçlü bir bağlantı kurmayı amaçlayan bir inanç sistemidir. Wicca'daki semboller, inançları ve ritüelleri somutlaştıran önemli unsurlardır. En bilinen sembol olan pentagram, dört elementi ve ruhu temsil ederken athame adı verilen ritüel bıçağı enerjiyi yönlendirmek için kullanılır. Altar, ritüellerde kullanılan malzemelerin bulunduğu sunaktır. Üçlü ay sembolü, ayın evrelerini ve kadın yaşamının üç aşamasını simgeler. Süpürge ve kazan gibi semboller de korunma ve dönüşümü ifade eder. Wiccan semboller, doğa ve yaşam döngüsüyle uyumlu, derin anlamlar taşır.

Wicca, modern Paganizm içerisindeki en dikkat çekici inanç sistemlerinden biri olarak doğaya saygıyı esas alan bir yaşam felsefesi geliştirmiştir. Bu felsefe, bireysel özgürlük, cinsiyet eşitliği ve insanlar arası eşitlik kavramlarını temel alarak bir yapı oluşturmuştur. Wicca'nın modern dünyada yükselişi, bireylerin doğa ile derin bir bağ kurma arayışının ve ruhsal özgürlük ihtiyacının bir yansıması olarak görülebilir. Bu çalışmada yapılan çıkarımlar sonucunda, Wicca inancının kültürel ve dini miras üzerindeki etkilerinin daha geniş bir perspektiften değerlendirilebilir. Wicca, modern dini hareketler arasında kendine has bir yere sahiptir. Doğaya merkezli yapısı, cinsiyet eşitliği vurgusu ve bireysel özgürlüğe olan bağlılığı, bu görüşü desteklemektedir. Bu inanç sistemi, bireylerin kendi manevi güçlerini keşfetmelerine olanak tanır veya bunu esas alır. Bu yüzden kişisel gelişimle yakından ilgilidir.

Özellikle Batı dünyasında hızla yayılan bu din, doğa merkezli bir maneviyat arayışında olan bireyler için bir alternatif inanç sistemi olarak gözükmektedir. Günümüzde Wicca inancının yükselişi, modern bireylerin doğaya ve kadim geleneklere duyduğu özlemle ilişkilendirilebilir. Bu bağlamda Wicca, eski pagan inançlarından ilham alarak, modern toplumun hız ve materyalizm odaklı yapısına bir tepki olarak da değerlendirilebilir. İnsanların mevcut manevi boşluklarını doldurma arayışında, bireysel özgürlük ve doğa ile uyum gibi temel değerlere vurgu yapan bu inanç sisteminin nostaljik bir özlem ve yenilikçi bir ruhsal yaklaşımın birleşimini yansıttığı düşünülebilir. Wicca'nın tarihsel ve kültürel bağlamda ele alınışı, bu inanç sisteminin modern toplum üzerindeki etkilerini daha iyi anlamamıza olanak tanımaktadır. Bununla birlikte, Türkiye'de Wicca inancına sahip bireylerle yapılmış bir saha çalışmasının yer almaması ve kaynakların büyük oranda Batı literatürüne dayalı olması bu çalışmanın sınırlılıkları arasında sayılabilir. Gelecek çalışmaların bu alanda daha geniş bir perspektif sunabilmesi için yerel düzeydeki Wicca inancına sahip bireylerle yapılacak araştırmalarla desteklenmesi gerekmektedir. Sonuç olarak Wicca, hem dinler tarihi hem de modern dini hareketler literatüründe akademik araştırmalar için yeni bir inceleme konusu olarak karşımıza çıkmaktadır.

Kaynakça

- Adler, M. (2006). *Drawing down the moon: witches, druids, goddess-worshippers and other pagans in America*. Penguin Books, New York.
- Altunay, E. (2020). *Kadim cadılık öğretisi*. İstanbul: Destek Yayınları.
- Blake, D. (2014). *The witch's broom: the craft, lore & magick of broomsticks*. Llewellyn Worldwide.
- Buckland, R. (2002). *Buckland's complete book of witchcraft*. Llewellyn Publications.
- Conway, D. J. (1995). *Maiden, mother, crone: the myth and reality of the triple goddess*. Llewellyn Worldwide.
- Cunningham, S. (1996). *Wicca: a further guide for the solitary practitioner*. Minnesota: Llewellyn Publications.
- Cyr, R. (2019). Modern Wicca and the witchcraft movement. *University of Colorado Boulder*. 6, 21.
- Doyle White, E. (2010). The meaning of Wicca: a study in etymology, history, and pagan politics. *Pomegranate*, 12(2), 185-207. <https://doi.org/10.1558/pome.v12i2.185>
- Gardner, G. B. (1982). *Witchcraft today* (5. baskı). Magickal Child.
- Gardner, G. B. (2022). *The meaning of witchcraft*. Red Wheel/Weiser.
- Grimassi, R. (2000). *Encyclopedia of Wicca & witchcraft*. Llewellyn Worldwide.
- Guiley, R. (2010). *The encyclopedia of witches, witchcraft and Wicca*. Infobase Publishing.
- Hutton, R. (2001). *The triumph of the moon: a history of modern pagan witchcraft*. OUP Oxford.
- Johnson, P. ve Zerega, G. (2008). *Beyond the burning times: a pagan and christian in Dialogue*. John, W. (Ed.). Morehead Oxford, UK: Lion Hudson.
- Kızıl, H. (2018). Özellikleri açısından sembol. *Şarkiyat*, 10(4), 1306-1327. <https://doi.org/10.26791/sarkiat.445411>
- Konold, B. D. (2020). Defining twin cities Wicca: the emergence of Wicca as a polyaffiliated pagan movement. *The Southern Baptist Theological Seminary*.
- Kynes, S. (2004). *A year of ritual: Sabbats and Esbats for solitaries and covens*. Llewellyn Worldwide.
- Lozano, W. G. ve Foltz, T. G. (1990). Into the darkness: an ethnographic study of witchcraft and death. *Qualitative Sociology*. 13(3), 211-234.
- Magliocco, S. (2010). *Witching culture: folklore and Neo-Paganism in America*. University of Pennsylvania Press.
- Murray, M. (1921). *The witch-cult in Western Europe*. Oxford, UK: Clarendon Press.
- Nice, H. (2019). *Wicca: a modern guide to witchcraft and magick*. Seal Press.
- Pike, S. M. (2004). *New age and neopagan religions in America*. Columbia University Press.
- Pizza, M. ve Lewis, J. R. (Eds.). (2009). *Handbook of contemporary Paganism*. (Volume 2). Brill: Handbooks on Contemporary Religion.
- Turan, S. ve Battal, E. (2024). *Yeni dini hareketler ansiklopedisi* (2. Baskı). İstanbul: Okur Akademi.

Zimmerman, D., Gleason, K. ve Gleason, K. A. (2006). *The complete idiot's guide to Wicca and witchcraft*. Penguin.